Temps Ordinari - Tretzè diumenge

Per FrancescRiera el dl., 24/06/2024 - 00:00

Sv 1,13-15.2,23-24
2Co 8,7.9.13-15
Mc 5,21-43

QUAN EL "CAOS" ENS ENGOLEIX

Amb l'evangeli d'avui acabem la lectura d'un exquisit tercet de miracles: els deixebles i el món que s'ha tornat caòtic. El Caos sembla que ha vençut, que s'ha llançat del tot sobre: a) la Natura, b) el Cor de l'home... c) i que finalment, ha vençut, destruint-nos irremeiablement amb la Mort.

Avui la litúrgia ens presenta el tercer, però recordarem breument els altres dos.

1. La veritat és que sembla que hom no sap ben bé, si l'escenari és dels dies de Jesús o si l'evangeli reprodueix escenes dels periòdics dels nostres dies...!

a) El Caos havia començat de nit, al mig del Llac, a la barca dels deixebles (del món, de l'església... de la meva gent...) on s'han destravat totes les forces de la Natura: les onades ja ens estan colgat, i tots els que hi anem, estem esverats, embogits... I Jesús en una raconada dormint del tot aliè als nostres inferns. Li trenquem el seu plàcid son, perquè no tenim ja cap més esperança que ell. "*Quina poca fe*", ens contesta. (I nosaltres colpits per la seva paraula, meditem què vol dir: "*Pare a les vostres mans encomano el meu esperit").*

b) Quan desembarquem, nosaltres "pacificats" fondament, se'ns llança agredint un "home-perill", el Caos fet persona, que ni els grillons poden encadenar. El cor de l'endimoniat està posseït per una "legió" de totes les forces caòtiques. També ara les forces agressives de la Natura han embogit un home. És tanta la ràbia i violència dels dimonis impurs, que ficats dins dels porcs impurs, s'estavellen grotescament contra les roques en rodolar fins a la mar.

Jesús enmig del caos en la Natura (la tempesta) i del caos en el cor de l'home (l'endimoniat). Això és el que posa l'evangelista Marc, abans de narrar la tendresa i el Caos en el tercer episodi.

2. L'evangeli d'avui ens situa encara més enllà, en els "límits" del triomf del Caos.

Quan el Caos mata de debò. Mirem-ho. Una gentada, quan Jesús i els deixebles (i nosaltres...!) tornem en la barca de l'altra banda del Llac.

– Un pare desfet per la malaltia mortal de la seva nena de dotze anys, que busca Jesús desesperadament i amb presses. El Mestre diligentment es posa en camí cap a casa seva. Gran esperança per al pare. Però..., massa gent va retardant el viatge.

– I una dona que vol quedar oculta entre la gentada. El fluix de sang la fa impura (la margina de la societat), i fa impur tot el que toca. Darrera seu, una llarga experiència de fracàs mèdic, que li esgotà inútilment tots els seus estalvis. El Caos s'ha emparat de la seva existència. La vida (=la sang) se li escola irreversiblement. Tota ells és impura.

Amb els retards, finalment: "l*a nena ha mort, ja és inútil molestar el Mestre!"*. Hem arribat massa tard. Jesús demana al pare (com als deixebles a la barca) una fe contra tota esperança, davant l'evidència de la mort. El "món de la mort", els plors, els planys es burlen de Jesús...! (I de tothom qui en aquestes circumstàncies continua anunciant que el Regne arriba amb totes les conseqüències).

El Caos del llac, el caos de l'endimoniat, el caos de la mort. Avui l'evangeli vol provocar en nosaltres, una gran estimació per un Jesús, tan humà i tan diví. Deia L. Boff: "tan humà, només ho pot ser Déu, tan diví només ho pot ser l'home". Avui és dia per gaudir de la bellesa de l'evangeli de Jesús, per gaudir de la fe dient sempre "*Pare a les vostres mans encomano el meu esperit*".

ETIQUETES
CAOS CONFIANÇA IMPURESA MORT